

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5

№ 49/29-05

від "29" травня 2020 року

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

(01033, м. Київ, вул. Желянська, 14)

Суб'єкт права на конституційне подання 58
народних депутатів України

Уповноважені за дорученням народні депутати
України:

Німченко Василь Іванович

01008, Україна, м. Київ,

вул. Грушевського, 5

ел. пошта: nimchenko@rada.gov.ua

Тел.: (044) 255-31-60

Кузьмін Ренат Равелійович

01008, Україна, м. Київ,

вул. Грушевського, 5

ел. пошта: kuzmin-r@rada.gov.ua

тел.: (044) 255-26-51

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих
положень Закону України «Про Державне бюро розслідувань» від
12 листопада 2015 року № 794-VIII (зі змінами)

Відповідно до статей 147 і 150 Конституції України, пункту першого статті 7,
статей 51, 52 Закону України від 13 липня 2017 року № 2136-VIII «Про
Конституційний Суд України» (Відомості Верховної Ради України, 2017 р.,
№ 35, ст. 376) звертаємося до Конституційного Суду України із клопотанням
про визнання такими, що не відповідають Конституції України (є
неконституційними) окремих положень Закону України «Про Державне

Конституційний Суд України

03/223 від 02.06.2020

бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 року № 794-VIII (Голос України від 16.01.2016 — № 7).

3 грудня 2019 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань» № 305-IX (Голос України від 26.12.2019 — № 248) (далі – Закон № 305-IX). Після набрання чинності даного Закону його окремі положення, стали невід’ємною частиною Закону України «Про Державне бюро розслідувань» № 794-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 6, ст.55) (далі – Закон), а тому саме положення Закону (в редакції Закону №305-IX) мають бути предметом дослідження Конституційного Суду України щодо їх конституційності.

Стаття 1 Закону визначає, що Державне бюро розслідувань є державним правоохоронним органом, на який покладаються завдання щодо запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування злочинів, віднесених до його компетенції.

Відповідно до абзацу другого частини першої статті 9 Закону організаційна структура Державного бюро розслідувань визначається Президентом України.

Директор Державного бюро розслідувань призначається на посаду Президентом України за поданням комісії з проведення конкурсу на зайняття посади Директора Державного бюро розслідувань (далі – Конкурсна комісія). Директор Державного бюро розслідувань звільняється з посади Президентом України за наявності підстав, визначених частинами четвертою та п’ятою статті 10 цього Закону (частина перша статті 11 Закону).

Пунктом 1 частини третьої статті 11 Закону закріплено, що до складу Конкурсної комісії входять три особи, визначені Президентом України.

Положення про Раду громадського контролю та порядок її формування затверджуються Президентом України за поданням Директора державного бюро розслідувань (частина друга статті 28 Закону).

Суб’єкт права на конституційне подання вважає, що положення статті 1, частини першої статті 9, частини першої та пункту 1 частини третьої статті 11, частини другої статті 28 Закону не відповідають нормам Конституції України, є не конституційними.

На виконання вимог частини третьої статті 51 Закону України «Про Конституційний Суд України» наводимо правове обґрунтування невідповідності положень Закону статтям **6, 8, 19, 106, 113, 116 Конституції України**.

I. Згідно Конституції України, Україна є демократична, правова держава (стаття 1); права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, яка відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (частина друга статті 3); ніхто не може узурпувати державну владу (частина четверта статті 5); державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову; органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Конституцією України межах і відповідно до законів України (стаття 6); в Україні визнається і діє принцип верховенства права; Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй; норми Конституції України є нормами прямої дії (стаття 8).

Відповідно до частини другої статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти **лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб**, що передбачені Конституцією та законами України.

Саме вказані конституційні приписи зумовлюють **дотримання основоположного конституційного принципу** щодо потреби обмежувати державну владу з метою забезпечення прав і свобод людини та, зобов'язуючи наділених державною владою суб'єктів діяти виключно згідно з закріпленими в Конституції України цілями їх утворення і у встановлених Основним Законом України межах та засадах їх поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Отже, **організація та здійснення державної влади на вказаних засадничих конституційних принципах**, покликана забезпечувати права і свободи людини і громадянина та відображає **функціональну визначеність кожного з державних органів**, передбачає не тільки розмежування їх повноважень, а й їх взаємодію, як єдиної системи державної влади. Таку юридичну позицію на цей рахунок висловлює Конституційний Суд України (Висновок від 30 жовтня 2003 року № 1-в/2003, Рішення від 13 червня 2019 року № 5-р/2019, Висновок від 16 грудня 2019 року № 7-в/2019 року).

II. Є безперечним фактом, що обсяг та межі повноважень Президента України визначаються виключно Конституцією України (стаття 106) і не можуть бути розширені законом або іншими нормативними актами.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що повноваження Президента України вичерпно визначені Конституцією України, що унеможливорює прийняття законів які б встановлювали чи розширювали його повноваження (Рішення від 10 квітня 2003 року № 7-рп/2003, Рішення від 7 квітня 2004 року № 9-рп/2004, Рішення від 17 грудня 2009 року № 32-рп/2009).

Проте, положеннями оспорюваного Закону передбачено наділення Президента України додатковими повноваженнями (не закріпленими Конституцією України), а саме: визначати організаційну структуру Державного бюро розслідувань (абзац другий частини першої статті 9 Закону); призначати на посаду та звільняти з посади Директора Державного бюро розслідувань (частина перша статті 11 Закону); визначати трьох осіб, які входять до складу Конкурсної комісії (пункт 1 частини третьої статті 11 Закону); затверджувати Положення про Раду громадського контролю та порядок її формування за поданням Директора державного бюро розслідувань (частина друга статті 28 Закону).

Отже, Законом Президент України наділяється повноваженнями, аналогічними тим, які згідно зі статтею 116 Конституції України віднесені до сфери компетенції Кабінету Міністрів України. Опосередковане підпорядкування Державного бюро розслідувань Президенту України створює загрозу незалежності правоохоронного органу та призводить до концентрації виконавчої влади у Президента України, його конкуренції з органами виконавчої влади, а отже до нівелювання гарантій прав і свобод людини і громадянина. Фактично це створення паралельної виконавчої влади, яка підпорядковується Президенту України, що призводить до встановлення невизначених меж повноважень глави держави усупереч конституційному принципу поділу державної влади.

Зазначені положення Закону суперечать і правовій позиції Конституційного Суду України, викладеній у Рішенні від 13 червня 2019 року №5-р/2019: «Отже, утворення будь-якого органу державної влади можливе лише суб'єктами та в порядку, передбаченими Конституцією України.

Правовий статус новоутвореного органу державної влади має відповідати його функціональному призначенню, меті та завданням діяльності».

Конституція України не наділяє Верховну Раду України правом визначати у своїх актах повноваження парламенту і глави держави виходячи за межі тих, що встановлені конституційними нормами.

III. За клопотанням Верховної Ради України (Постанова Верховної Ради України від 3 вересня 2019 року № 29-IX) Конституцій Суд України надав **Висновок щодо відповідності законопроекту (реєстр.№1014) про внесення змін до статті 106 Конституції України (щодо закріплення повноважень Президента України утворювати незалежні регуляторні органи, Національне антикорупційне бюро України, призначати на посади та звільняти з посад Директора Національного антикорупційного бюро України і Директора Державного бюро розслідувань) вимогам статей 157 і 158 Конституції України. Конституційний Суд України дійшов висновку, що закріплення повноважень Президента України утворювати незалежні регуляторні органи, призначати на посади та звільняти з посад Директора ДБР не відповідає вимогам частини першої статті 157 Конституції України (Висновок Конституційного Суду України від 16 грудня 2019 року № 7-в/2019).**

Наділення Президента України такими повноваженнями, які передбачені приписами статей оспорюваного Закону, є такими, що не відповідають Конституції України (стаття 6).

Відповідно до статті 8 Основного Закону в Україні визначається і діє принцип верховенства права, Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Верховна Рада України як законодавчий орган зобов'язаний діяти лише в межах повноважень та у спосіб згідно приписам Конституції України (стаття 19 Конституції України).

Проте, законодавець, прийняв Закон України № 305-IX «Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань», усвідомлюючи неузгодженість його положень з нормами Конституції України і невідповідністю їх статті 106 Конституції України (на що вказує клопотання Верховної Ради України до Конституційного Суду України та Висновок Конституційного Суду України від 16 грудня 2019 року № 7-в/2019), в супереч Конституції України, вдався

до розширення у неконституційний спосіб повноважень Президента України на законодавчому рівні.

Окрім того, наділивши главу держави дискреційними повноваженнями в сфері діяльності регуляторного органу виконавчої влади, які мають забезпечуватись виключно Кабінетом Міністрів як вищим органом виконавчої влади (статті 113, 116 Конституції України), законодавець дискредитував основоположний принцип поділу державної влади (стаття 6 Конституції України).

IV. Змістовий аналіз оспорюваних положень Закону щодо надання Президенту України повноважень визначати організаційну структуру Державного бюро розслідувань (абзац другий частини першої статті 9 Закону) та надання йому права призначати на посаду та звільняти з посади Директора Державного бюро розслідувань (частина перша статті 11 Закону), визначати склад Конкурсної комісії щодо формування кадрів (пункт 1 частини третьої статті 11), затверджувати Положення про Раду громадського контролю та порядок її формування за поданням Директора Державного бюро (частина друга статті 28) - за своєю сутністю є наділенням Президента України додатковими статусними повноваженнями з притаманними функціями виконавчої влади призначати їх керівників та здійснення інших організаційних повноважень в діяльності цього органу, що є за межами його повноважень, визначених Конституцією України.

У Рішенні від 5 жовтня 2005 року № 6-рп/2005 Конституційний Суд України вказав: «Гарантією недопущення узурпації державної влади є, зокрема, закріплені Конституцією України принципи здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову (частина перша статті 6) та положення, згідно з яким органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 19)».

Європейська Комісія «За демократію через право» (Венеційська Комісія) зауважила, що « посилення повноважень президента може стати перешкодою для створення справді демократичних структур і в кінцевому підсумку призвести до надмірно авторитарної системи» та «текст Конституції 1996 року, беручи до уваги реалії в Україні, не здатний забезпечити достатні стримування і противаги, і що існує небезпека авторитарної президентської системи» (пункти 64, 69 Висновку

про конституційну ситуацію в Україні, схваленого Європейською Комісією „За демократію через право“ (Венеційською Комісією) на 85-му пленарному засіданні 17–18 грудня 2010 року).

У юридичній позиції викладеній у Висновку Конституційного Суду України від 16 грудня 2019 року № 7-в/2019 стверджується, що опосередковане підпорядкування Державного бюро розслідувань Президенту України через призначення і звільнення керівників створить загрозу незалежності цих органів, призведе до концентрації виконавчої влади у Президента України його конкуренції з органами виконавчої влади, а отже до нівелювання гарантій прав і свобод людини і громадянина (статті 6, 116 Конституції України).

В силу статей 113, 116 Основного Закону України виключно Кабінет Міністрів України як вищий орган у системі органів виконавчої влади забезпечує, окрім іншого, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики, вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина, здійснює заходи щодо забезпечення громадського порядку, боротьби зі злочинністю.

Більше того, Кабінет Міністрів України наділений конституційними повноваженнями щодо утворення, реорганізації та ліквідації міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, спрямовує і координує їх діяльність (пункт 9.9 частина перша статті 116 Конституції України).

До внесення змін Законом № 305-IX до статті 1 Закону Державне бюро розслідувань мало статус центрального органу виконавчої влади, що здійснює правоохоронну діяльність з метою запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування злочинів, віднесених до його компетенції.

Оспорюваним положенням Закону Державне бюро розслідувань визначено як державний правоохоронний орган, на який покладаються завдання щодо запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування злочинів, віднесених до його компетенції (стаття 1).

У такий спосіб законодавець в порушення зазначених вище положень Основного Закону України внесеними змінами до статті 1 Закону, змінив статус Державного бюро розслідувань, перейменувавши центральний орган виконавчої влади по здійсненню правоохоронної діяльності, на «державний правоохоронний орган», по суті, вивівши тим самим його з системи центральних органів виконавчої влади з підпорядкуванням Президенту України, що суперечить засадничим положенням статей 113, 116 Конституції України, які визначають статус та повноваження Кабінету Міністрів України, як вищого органу в системі органів виконавчої влади та його виключними функціональними повноваженнями і є в

причинному зв'язку з порушенням конституційного принципу поділу державної влади (стаття 6 Конституції України).

Внесеними до Закону змінами передбачено наділення Президента України повноваженнями визначати організаційну структуру Державного бюро розслідувань, визначати склад Конкурсної комісії та порядок і затвердження Положення про Раду громадського контролю. Такі положення Закону не відповідають статті 106 Конституції України, оскільки Президент України наділений не властивими йому повноваженнями поза межами конституційно визначених.

Окрім того, наділення Президента України повноваженнями щодо формування організаційної структури Державного бюро розслідувань, визначення права глави держави визначати та формувати структуру правоохоронного органу, в тому числі визначати склад Конкурсної комісії та визначати і затверджувати Положення про Раду громадського контролю та порядок її формування - протирічить конституційно визначеному принципу поділу влади (статті 6, 106, 116 Конституції України).

Надання таких повноважень Президенту України є проявом безпосереднього втручання в сферу діяльності Кабінету Міністрів України, як вищого органу виконавчої влади, в основі діяльності якого визначені повноваження щодо забезпечення і створення, реорганізації та ліквідації органів центральної виконавчої влади (стаття 116 Конституції України) і це становить фундаментальну основу конституційного ладу в країні.

Оспорюванні положення Закону протирічать і основам правового порядку в Україні, оскільки законодавець розширив функції та обсяг повноважень Президента України на законодавчому рівні, порушуючи положення статті 106 Конституції України щодо виключного обсягу та змісту повноважень Президента України, передбачених Основним Законом України. Такими діями, законодавець порушив конституційні вимоги, передбачені статтями 8 та 19 Конституції України щодо забезпечення правового порядку та необхідності дотримання принципу верховенства права та Конституції.

Конституційний Суд України у своїх Рішеннях неодноразово зазначав, що поділ влади на законодавчу, виконавчу та судову є основним засобом та неодмінною умовою запобігання концентрації влади:

- метою функціонального поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову (стаття 6 Конституції України) є розмежування повноважень між різними органами державної влади та

недопущення привласнення повноти державної влади однією з гілок влади (від 24 червня 1999 року № 6-рп/1999);

- здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову означає, передусім, самостійне виконання кожним органом державної влади своїх функцій і повноважень (від 18 листопада 2004 року № 17-рп/2004);

- поділ державної влади є структурною диференціацією трьох рівнозначних основних функцій держави: законодавчої, виконавчої, судової. Він відображає функціональну визначеність кожного з державних органів, передбачає не тільки розмежування їх повноважень, а й їх взаємодію, систему взаємних стримувань та противаг, які мають на меті забезпечення їх співробітництва як єдиної державної влади (від 1 квітня 2008 року № 4-рп/2008);

- метою функціонального поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову є, зокрема, розмежування повноважень між різними органами державної влади, що означає самостійне виконання кожним із них своїх функцій та здійснення повноважень відповідно до Конституції та законів України (від 8 липня 2016 року № 5-рп/2016).

З огляду на наведене, враховуючи юридичні позиції Конституційного Суду України щодо здійснення державної влади відповідно до зазначених конституційних приписів, зокрема, на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову, оспорювальні норми Закону не відповідають принципу самостійності органів законодавчої та виконавчої влади у здійсненні покладених на них повноважень як фундаментальної основи конституційного ладу в країні; порушують основи правового порядку в Україні, відповідно до яких органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі та у межах повноважень, які передбачені Конституцією та законами України; суперечать положенням Конституції України.

За таких обставин, суб'єкт права на конституційне подання вважає, що положення статті 1, абзацу другої частини першої статті 9, частини першої та пункту 1 частини третьої статті 11, частини другої статті 28 Закону суперечать приписам статей 6, 8, 19, 106, 113, 116 Конституції України (є неконституційними):

- стаття 1 Закону, в якій слова "центрального органом виконавчої влади, що здійснює правоохоронну діяльність з метою" було замінено словами "державним правоохоронним органом, на який покладаються

завдання щодо, що суперечить положенням **статтей 6, 8, 19, 106, 116 Конституції України**;

- абзац другий частини першої статті 9 Закону викладений в новій редакції: «Організаційна структура Державного бюро розслідувань визначається Президентом України», що **суперечить положенням статей 6, 8, 19, 106, 113, 116 Конституції України**;
- частина перша статті 11 Закону викладена в новій редакції «Директор Державного бюро розслідувань призначається на посаду Президентом України за поданням комісії з проведення конкурсу на зайняття посади Директора Державного бюро розслідувань (далі – Конкурсна комісія). Директор Державного бюро розслідувань звільняється з посади Президентом України за наявності підстав, визначених частинами четвертою та п'ятою статті 10 цього Закону», що **суперечить положенням статей 6, 8, 19, 106, 113, 116 Конституції України**;
- пункт 1 частини третьої статті 11 Закону викладений в новій редакції Закону «До складу Конкурсної комісії входять: три особи, визначені Президентом України», що **не відповідає положенням статтям 6, 8, 19, 106, 113, 116 Конституції України**;
- частина друга статті 28 Закону викладена в новій редакції Закону «Положення про Раду громадського контролю та порядок її формування затверджуються Президентом України за поданням Директора державного бюро розслідувань.», що **суперечить положенням статтям 6, 8, 19, 106, 113, 116 Конституції України**.

З огляду на недопустимість дій та застосування в системі державного управління, суспільних відносин в діяльності регулятивних органів норм Закону, які протирічать Конституції України і спотворюють принцип верховенства права, просимо визначити конституційне провадження за цим поданням невідкладним, та розглянути його у строки, визначені пунктом 3 частини третьої статті 75 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII.

На підставі викладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 51, 52, 75 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

ПРОСИМО:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Державне бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 року № 794-VIII (зі змінами);

2. Визнати провадження за цим конституційним поданням невідкладним і розглянути його у місячний строк, визначений пунктом 3 частини третьої статті 75 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII;

3. Визнати статтю 1, абзац другий частини першої статті 9, частину 1 статті 11, пункт перший частини третьої статті 11, частину другу статті 28 Закону України «Про Державне бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 року № 794-VIII (зі змінами) такими, що суперечать положенням статей 6, 8, 19, 106, 113, 116 Конституції України (є неконституційними), а саме:

- положення статті 1 Закону в частині визначення Державного бюро розслідувань державним правоохоронним органом;
- абзац другий частини першої статті 9 Закону щодо визначення Президентом України організаційної структури Державного бюро розслідувань;
- частину першу статті 11 Закону щодо надання повноважень Президенту України призначати на посаду та звільняти з посади Директора Державного бюро розслідувань;
- пункт перший частини третьої статті 11 Закону щодо визначення Президентом України трьох осіб зі складу конкурсної комісії;
- частину другу статті 28 Закону щодо затвердження Президентом України Положення про Раду громадського контролю та порядок її формування.

4. Залучити до участі в конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням народних депутатів України:

Німченка Василя Івановича;

Кузьміна Рената Равелійовича.

Додатки:

1. Витяг із Конституції України від 28.06.1996, № 254к/96-ВР;
2. Витяг із Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 35, ст. 376) ;
3. Витяг Закону України «Про Державне бюро розслідувань» № 794-VIII від 12 листопада 2015 року (Голос України від 16.01.2016 — № 7);
4. Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань» № 305-IX (Голос України від 26.12.2019 — № 248);
5. Висновок Конституційного Суду України від 16 грудня 2019 року № 7-в/2019;
6. Висновок Конституційного Суду України від 30 жовтня 2003 року № 1-в/2003;
7. Рішення Конституційного Суду України від 13 червня 2019 року № 5-р/2019;
8. Рішення Конституційного Суду України від 10 квітня 2003 року №7-рп/2003;
9. Рішення Конституційного Суду України від 7 квітня 2004 року №9-рп/2004;
10. Рішення Конституційного Суду України від 17 грудня 2009 року № 32-рп/2009;
11. Постанова Верховної Ради України від 3 вересня 2019 року № 29-IX;
12. Рішення Конституційного Суду України від 5 жовтня 2005 року № 6-рп/2005;
13. Висновок "Про конституційну ситуацію в Україні" Європейська Комісія за демократію через прав (Венеціанська комісія) від 17 жовтня 2010;
14. Рішення Конституційного Суду України від 24 червня 1999 року № 6-рп/1999;
15. Рішення Конституційного Суду України від 18 листопада 2004 року № 17-рп/2004;
16. Рішення Конституційного Суду України від 1 квітня 2008 року № 4-рп/2008;
17. Рішення Конституційного Суду України від 8 липня 2016 року № 5-рп/2016.

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) окремих положень Закону України «Про Державне
бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 року № 794-VIII (зі змінами
внесеними Законом України «Про внесення змін до Закону України
"Про Державне бюро розслідувань" щодо удосконалення діяльності
Державного бюро розслідувань» від 03 грудня 2019 року)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1	Абрамович Ігор Олександрович		
2	Бойко Юрій Анатолійович	125	
3	Борт Віталій Петрович	¹⁵³ 154	
4	Бурміч Анатолій Петрович	144	
5	Волошин Олег Анатолійович	154	
6	Гнатенко Валерій Сергійович	№ 260	
7	Дунаєв Сергій Володимирович	№ 133	
8	Загородній Юрій Іванович	№ 146	
9	Іоффе Юлій Якович	136	
10	Ісаєнко Дмитро Валерійович	139	
11	Кальцев Володимир Федорович	148	

10 (десять) підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Державне бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 року № 794-VIII (зі змінами внесеними Законом України «Про внесення змін до Закону України "Про Державне бюро розслідувань" щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань» від 03 грудня 2019 року)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
12	Качний Олександр Сталіноленович	160	
13	Кива Ілля Володимирович	158	
14	Кісільов Ігор Петрович	142	
15	Козак Тарас Романович	134	
16	Колтунович Олександр Сергійович	146	
17	Королевська Наталія Юріївна	128	
18	Кузьмін Ренат Равелійович	153	
19	Ларін Сергій Миколайович		№ 132
20	Лукашев Олександр Анатолійович	814	
21	Льовочкін Сергій Володимирович	129	
22	Льовочкіна Юлія Володимирівна	145 175	

Н/одинадцять) підписів

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) окремих положень Закону України «Про Державне
бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 року № 794-VIII (зі змінами
внесеними Законом України «Про внесення змін до Закону України
"Про Державне бюро розслідувань" щодо удосконалення діяльності
Державного бюро розслідувань» від 03 грудня 2019 року)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
23	Макаренко Михайло Васильович	153	
24	Мамка Григорій Миколайович	147	
25	Мамоян Суто Чолоєвич	157	
26	Медведчук Віктор Володимирович	127	
27	Мороз Володимир Вікторович		266
28	Німченко Василь Іванович		132
29	Павленко Юрій Олексійович		149
30	Папієв Михайло Миколайович		137
31	Плачкова Тетяна Михайлівна		155
32	Пономарьов Олександр Сергійович		284
33	Приходько Наталія Ігорівна		150

18/однакозульт/підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Державне бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 року № 794-VIII (зі змінами внесеними Законом України «Про внесення змін до Закону України "Про Державне бюро розслідувань" щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань» від 03 грудня 2019 року)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
34	Пузанов Олександр Геннадійович	156	
35	Рабінович Вадим Зіновійович		
36	Скорик Микола Леонідович	140	
37	Славицька Антоніна Керимівна	161	
38	Солод Юрій Васильович	278	
39	Столлар Вадим Михайлович		
40	Суркіс Григорій Михайлович		
41	Фельдман Олександр Борисович	375	
42	Христенко Федір Володимирович	257	
43	Чорний Віктор Іванович	151	
44	Шуфрич Нестор Іванович	154	

8/Віселе) підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Державне бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 року № 794-VIII (зі змінами внесеними Законом України «Про внесення змін до Закону України "Про Державне бюро розслідувань" щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань» від 03 грудня 2019 року)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
45	Ковалев А.А.	262	
46	Сюрохова А.К.	299	
47	Паленко А.В.	407	
48	Волкунець М.Я.	181	
49	Кобасенко В.В.	184	
50	Жубіль Д.О.	171	
51	Мейдич О.А.	233	
52	Рудничук А.В.	182	
53	Бондарев К.А.	175	
54	Цимонаєнко А.І.	180	
55	Корчаківський Д.І.	167	

неодомовлено/підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Державне бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 року № 794-VIII (зі змінами внесеними Законом України «Про внесення змін до Закону України "Про Державне бюро розслідувань" щодо удосконалення діяльності Державного бюро розслідувань» від 03 грудня 2019 року)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
56.	Комаренко Ірина Андрій Анатолійович	168	
57	Содолів Сергій Владиславович	165	
58	Журченко Іван Іванович	173	
59	Толчкова Ольга Валентинівна	178	
60	Петенко Федир Вленович	185	
61	Лабунська Анжеліка Вікторівна	174	
62	Власенко Сергій Володимирович	170	
	Всього 58 (п'ятдесят вісім) членів народних депутатів України.		
	Керівник Управління кадрів Апарату Верховної Ради України.		Катчинська Од. 2020р.